

LA CAMPANA CATALANA

Mestre campaner: J. ROCA Y ROCA
Mestre ninotaire: APELES MESTRES

Donará un toch cada divendres, y extraordinariament sempre que convingui

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:
RAMBLA DEL MITJ, NÚMERO 26, BOTIGA — BARCELONA
La correspondencia administrativa á n'ea BIELET CANTIJOCH

Aquest número val 10 centims per tot Espanya
Després d'un més de sa publicació, 20 centims

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ALS NÚMEROS ORDINARIS

Barcelona	1'50 trimestre	4'00 mitj any	8'00 un any
Espanya	2'00 id.	10'00 id.	20'00 id.
Extranger	5'00 id.	10'00 id.	20'00 id.

EL JOCH DEL DÍA

La gallina cega.

(Dib. d'APA)

EL VOT Á LAS DONAS

—Ab vot ó sense vot, sempre que las cigarreras ens hi arremanguen passa la nostra.

(Dib. de NANCH.)

Pera solventar necessitats especials de l'establiment tipogràfic ahont s'imprimeix La Campana Catalana, ens veyem obligats á cambiar el dia de sortida del present setmanari. En lo successiu, en lloch del divendres se publicarà 'l dimecres de cada senmana.

Nosaltres ho celebrem perquè aixís ningú podrà ni remotament suposarnos disposats á sostenir certes competencies, afanys que, en veritat, may hem sentit, ni cap falta 'ns fan pera correspondre al creixent favor que 'l públich ens dispensa.

Desde l'Número pròxim y ab el títol de FANTASIAS, comensarem á publicar una serie de dibuixos humorístichs d'APELES MESTRES, en els quals hi campejan l'enginy y la gracia característica del nostre Mestre Ninotaire.

CARTA DESCLOSA

SR. D. ANTONI LÓPEZ:

Temerós d'abusar de l'hospitalitat generosa que va concedirme la premsa donant aculliment á ma carta de 13 de Desembre prop-passat, que tan llegida y comentada fou, vaig creure oportú sospendre, temporalment y fins á millor ocasió, el tractar en públich de las nostras diferencias, baix aquells aspectes especials que és convenient que l'opinió conegui y 'n formi concepte pera fins moralisadors y advertencia saludable á tot incaute que, per excessiva bona fe, puga ser víctima de determinadas explotacions.

Mes ara que tinch periódich propi, á despit de certs medis que algú, com tu no ignorarás, va posar en joch pera dificultarho; ara que, gracias al favor del públich y al concurs de bons amichs y cooperadors, he trobat medi honrós y reconfortant d'esmersar profitosament aquellas 24 horas diarias que, al veurem obligat á separarme de casa teva, vaig emportarmen, com únich capital establíat, després de 39 anys seguits de treball, esforços y sacrificis, considero arribada l'hora de posar fi á mon silenci, donant satisfacció als impulsos de la meva conciencia, de perfecte acort ab personas de seny, que creuen, com jo mateix, que moltes de las nostras qüestions no són tan intimas y familiars, com tu tal volta tindrás interès en imaginar-te, que deguin restar en secret pera diluirse en l'olvit de las cosas mortas.

Comensaré diriginte públicament una invitació, en la confiança de que, fentho públicament, serà millor atesa que á darrers de Desembre, al serte formulada privadament per mediació de mon carinyós amich el distingit lletrat D. Joan Vidal y Valls. Ja veus com certas cosas no hi ha més remey que portarlas á la pública sanció.

Respecte als llarchs serveys que tinch prestats á la teva casa, y que vaig veurem obligat á interrompre, y no per voluntat meva, tinch preparadas algunas reclamacions, justas y rasonables á mon entendre, per estar basadas, sino en tractes escrits, incompatibles ab l'absoluta confiança que tu m'inspiravas, en fets reals y altres elements de judici més que suficients á mon parer, pera que la seva procedencia quedi establerta á la llum de la rahó, l'equitat y la conciencia. Si vaig ó no errat, no soch jo, ni has de esser tu—part interessada—qui deu determinarho.

Que ho dignin altrás personas. Y al efecte t'invito de nou á sotmetre aquesta qüestió concreta, pura y exclusivament d'interessos, á un judici d'amigables componedors. Tu 'n designas un, y jo un altre; y, per lo que atany al tercer, podrem insacular á tots els escriptors de Barcelona que tinguin el títol d'advocat pera trauren sis noms, á fi de que 'l primer d'entre 'ls designats per la sort que accepti 'l càrrech s'uneixi ab aquells y tots junts entrin en funcions.

Jo presentaré mos elements de judici: tu podràs impugnarlos ampliament; y un cop practicadas todas las comprobacions que 'ls amigables componedors estimin necessarias, siguin ells els que dictin el laudo sobre la procedencia, y en el seu cas sobre 'l valor ó just-preu, de mas reclamacions.

Y no extranyis que jo, que may ab tu m'havia preocupat d'interessos, ho fassi ara, com si diguessim, *a posteriori*; puix tu que de tants anys me coneixes sabrás que jo sempre acostumo á posarme al diapassó normal de las personas ab qui dech ventilar qualsevol assumpte. Noble ab els nobles; condescendent ab els condescendents; generós ab els generosos; interessat ab els interessats.

Mes dech confessarho ab tota franquesa: com la condició de cobdiciós no s'avé gaire ab el meu carácter, més amich de las efusions del cor que de las que s'originan al fons de la bossa, las quals las he trobadas sempre fredas y geladoras, desde ara yull que sápigas qu'en aquesta especie de revisió de serveys y saldo de comptes no procuro poch ni molt pera mi: que tot, integrament, lo que tal

volta 'm pugui correspondre com á resultat del laudo, ja té destinació. Jo, després de tot, me 'n puch passar, que en el maneig de la ploma en defensa de mas honradas conviccions, y en el treball, font copiosa de consols, tinch posada tota la meva confiança pera 'ls dias que 'm restan de viure.

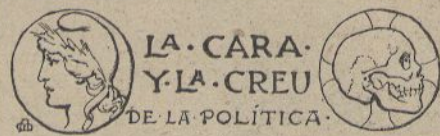
Peró hi há molts sers humans que sufreixen, hi há companys nostres que lluitan desesperansats en sas generosas empresas de cultura popular: hi há pobres individuals y pobras institucions republicanas d'ensenyansa que vegetan desatesas de molts que basan els seus càlculs mercantils en la política republicana.

Aixís, donchs, á aixugar llàgrimas y á afavorir iniciativas dignas de protecció: á beneficencia y á auxiliar á las institucions d'ensenyansa—escolas y bibliotecas—dels Centres republicans de Catalunya, vull que sigui destinat lo poch ó molt que 'm pugui correspondre. Y ara ja no extranyarás que 'm mostri en aixó més decidit y més interessat que si á mon propi interès material hagués de atendre; y comprendrás també que pera advocar pel compliment de tan nobles fins me senti fort, com procuro sentirm hi sempre que haig d'empendre una campanya.

Tu dirás si acceptant l'idea que 't proposo, vols sentirte aliviat de conciencia per lo que has fet ab mi.

Espera la teva resposta ton atent y S. S.

J. ROCA y ROCA.

SEMBRÉM Y CULLIRÉM

L'acció solidaria, tant ó més que dintre de Catalunya, resulta convenient exercirla en todas las demás terras espanyolas. Y la rahó es senzill: la tan desitjada autonomia no podrà Catalunya alcançarla plenament sinó quan l'idea autonomista sigui compresa y acceptada per la majoria dels espanyols fins al punt d'imposarse una nova organisió de l'Estat.

Llarch sembla 'l camí; però, ben mirat, és potser el més curt, y de todas maneres sel més avinent y gloriós. Al recórrer, s'augmentarà la forsa de Catalunya, realçantse ab els prestijis que li valdrà la eva condició de redemptora de la malmenada Espanya.

Ditxosament la difusió del seu ideal no pot cedir en merma de la seva intensitat interna, tal com succeeix ab els pobles conquistadors, tant més forts y respectats quant més enllà y ab major fortuna portan els seus esplets. Y si 's té en compte que la lluyta per un ideal no exigeix escladors sacrificis de sanch ni de riquesas, sinó tan sols caudals de fe y de ferma voluntat, se comprendrà desseguida que l'obra de difusió ha de resultar altament vigorisadora.

Circunscrit l'ideal catalá á Catalunya no més, difícilment arribarà á enlayrarse, tratat pel pes mort d'una Espanya indiferent y insensible. Emperó si á n'aquesta se li infiltra el nostre halé, el nostre esperit, las nostras ansias patrióticas, una gran part d'Espanya sortirà de la seva inercia y volará ab nosaltres.

Síntomas s'observan aquí y allá d'un reviscolament encoratjador. Signé la regió galaica la primera que ajuntá la seva veu de protesta al clam de Catalunya. Nostra germana Valencia camina ab pas resolt per las vías d'una próxima y estreta solidaritat. Els poch diputats solidaris que assistiren al meeting d'Alacant tingueren ocasió de recullirhi la expressió d'un entussiasme franc, ardorós y conscient. ¿Qué hauria succehit si hi haguessin assistit tots els que devian? Y ¿qué si en Salmeron, s'hagués trobat en bon estat de salut pera presidir l'acte?

No fa gaires dias, á Sevilla, algú de la minoria republicana tractá d'establir incompatibilitats entre l'Unió republicana y la Solidaritat. Un diputat jove, el

Sr. Miró, posá las cosas en son lloch degut, seguint extraordinariament aplaudit. L'idea autonomista fou aclamada allí com per tot arreu. Y al Sr. Miró 'ls republicans més inteligents li van encariar la conveniencia d'apar á fer allí un meeting francament solidari.

Al mateix temps en Cambó donava á Salamanca la seva conferencia, establint que la regió castellana, tant ó més que las altrás, és víctima del centralisme establert á Espanya pels monarcas absoluts y que ha acabat per degenerar en una insoporable oligarquia, ofegadora de todas las llibertats. Y Castella, l'ensopida regió, se reviscola y comensa á admirar el gran exemple de sa germana Catalunya.

Cossos que semblavan consumir-se en l'immobilitat, senten formigors de vida nova. El Centre manxego demana escoltar als diputats solidaris; algunas ciutats extremenyas els hi dirigeixen carinyosas invitacions. Per tot arreu esbategan ansias d'escoltarlos pera millor orientarse. El combustible regional, vell y ressech en tot Espanya, espera una espurna del foch sagrat de Catalunya pera abrandarse.

Estem, donchs, en magnífica sahó pera empendre un actiu apostolat de difusió solidaria. El gra de la primera cullita no podem móldrel en profit nostre exclusiu: millor serà esmersarlo tot en llevar y sembrarlo en tota l'extensió d'Espanya.

Res hi fa que molts dels camps, en estat llastimós encara, s'hajan de purgar de malas herbas. Tots els homes de bona voluntat, sense distinció d'opinions polítiques; tots els amants de la terra que 'ls ha vist neixer; tots els enemichs d'un régimen viciós, ruínós y opressor, ens ajudarán, en la patriótica tasca, ab l'halé del seu esperit y ab la forsa dels seus brassos.

P. K.

EL TERRORISME DAVANT DEL JURAT

A hir dijous comensá l'acte de la vista de la causa d'en Rull, la qual ha despertat un interès molt gran, no sols pel carácter especial del processat, enredador y cautelós, sinó també per haver estat en relaciones continuas ab el Duch de Bivona y altres gobernadors en calitat de confident retribuit.

Terribles indicis l'acusen. Alló de d'anunciar que si no se li donava tal ó qual cantitat esclatarian bombas, cumplintse quasi sempre 'l fatidich anunci, sembla ser alguna cosa més que un senzill *chantage*. No s'explica com las autoritats, ja desde bon principi, no obrissin els ulls, sobre tot essent coneguts els péssims antecedents d'aquest fulano, que ja una vegada havia estat complicat en una causa per explosius. El desitj de atrapar-lo *in fraganti* no justifica prou la calma y la patxorra de las autoritats.

Indubtablement, d'en Rull y alguns dels seus cómplices lo menos que s' en pot pensar és que posseeixen el fil de tota la trama terrorista, y no tindrán més remey que explicarse clarament fins á desvanecir tota sombra de misteri. Si aixís no ho fan están perduts.

Es Barcelona qui 's disposa á jutjarlos serenament, sense prevencions; però també sense debilitat. Y Barcelona, dignament representada pels ciutadans que constituheixen el Jurat, exigeix que se li digui la veritat, tota la veritat y res més que la veritat. Barcelona no passarà per altra cosa: vol formar plena convicció en un sentit ó altre, y de las declaraciones dels processats dependrà que pugui veure satisfets sos lligitims desitjos. El manteniment de la reserva y de la cautela cedirà necessariamente en contra d'ells. Tot enredo que puguin tramar, tota argucia de que 's vulguin valer, han de resultarlos hi funestos.

No hi há un sol barceloní que no 's

A partir del proxim número LA CAMPANA CATALANA sortirà cada dimecres

ESPECTACLE DESAIRAT

¡Prou se desganyita cridantlos que entrin! ¡Tots passen de llarch!

(Dib. d'APA.)

TÀCTICA CONTRAPRODUHENT

Els liberals, a copia de tirarli llot, li han fet un pedestal.
... Però un pedestal de fanch.

(Dib. d'APA.)

consideri Jurat en aquest procés. Als catòrics ciutadans que ha designat la sort, s'hi suma la totalitat de la població sense distinció de sexes, edats ni classes socials. Això vol dir que may un Tribunal Popular s'ha vist tan fortament apoyat per l'opinió pública en el compliment de la seva honorosa i cívica comanda.

Així, donchs, estem segurs, seguríssims, de que tots, del primer a l'últim, compliran el seu deure a plena consciència, sense que cap pressió exterior, ni cap consideració extranya, logri desviarlos del recte camí de la justícia.

Quan no bastés l'interessa que produheix la convicció del compliment d'un enlairat deure, l'ajuda franca y decidida de tot un poble serviria pera allunyar de l'esperit més pusillànim tota sombra de rezel ó de temor.

Apart de això, Barcelona, ciutat progressiva per excelència, tan sovint y tan injustament condemnada a règimens d'excepció y a llargues dietas de legalitat ha de tenir gran empenyo en demostrar, que, fins tractantse de crims tan misteriosos com els del terrorisme, són més propis y tenen major eficacia els judicis a plena llum que 'ls procediments inquisitorials, de funesta y ominosa memoria.

P. DEL O.

Diu *El Adelanto*, periòdic de Salamanca, parlant de la conferencia que hi va anar a donar en Cambó sobre Solidaritat:

«Su discurso nos pareció obra de un profundo pensador, de un español ferviente y de un político ilustre, y así lo proclamamos con absoluta claridad.

Castilla ha comenzado a conocer a Cataluña por Cambó; y así como en la Solidaridad Catalana se han unido, sin fundirse, todos los partidos, así, acaso, de esta controversia iniciada en Salamanca y en la que todos hemos de poner el mismo entusiasmo é igual sinceridad, nazca otra solidaridad en la que quepa España entera, sin otra excepción que los causantes de nuestra desgracia, que son los mismos que ahora se oponen a nuestros intentos de regeneración.»

¡Si que naixerà aquesta Solidaritat més gran!

Un dia Catalunya, l'altre Galicia, després Alacant, demà Salamanca ó Badajoz ó la meteixa Mancha... ¡Tothom hi entrarà en la gran y magnífica anella!

¡A n'aixó anem!

¡A n'aixó arribarem!

De terrorisme n'hi há de dos menas: el de baix y el de dalt. Y á Espanya 'ls estem sufrint tots dos á la vegada.

El de baix és secret, mes el de dalt és públic. La mà incògnita que tira bombas produheix terror, però n'produheix també la mà del ministre que exercint la censura telegràfica sense to ni so, fa que l'espèctec de las bombas adquireixi la resonancia que 'ls hi dona la prevenció exagerada y el misteri.

¡Pobre Barcelona! Ab els uns y els altres, j'estás ben posada!

Els elements republicans que, per con-

demnar á n'en Salmerón com á poch revolucionari, celebraren el dia 26 de maig de l'any passat un *meeting* en el Frontó Central de Madrid, han tardat molt á pendre una resolució enèrgica, però á l'últim l'han adoptada.

—¿Van á fer la Revolució?—preguntaran vostès.

¿Volen callar? En aquestes coses tan graves cal no precipitarse.

De moment el seu propòsit se reduheix á convocar una nova Assamblea pera 'l pròxim mes de Maig, y procedir al nomenament d'un Directori y un Consell permanent.

Els quals, si s'prenen la cosa ab l'ac-

tivitat de costum, podran constituirse pel Maig de 1909, dictant solemnement el seu programa.

Que consisteix en lo següent: «Retraimiento electoral, y la revolución como procedimiento.»

El procediment revolucionari, tal com ells el posan en ús, ja sabem en qué consisteix: en calarse á jeure, deixant passar els dies, els mesos y els anys sense donar un pas ni bellugar un dit.

Lo únich que s'practica al peu de la lletra és el retraimiento electoral, deixant el camp lliure á las oligarquias monárquicas, que may podran estar prou agrahidas á uns enemichs tan bon xicots, pera 'ls quals semblan escrits aquests famosos versos:

«Así se pasa la vida,
así se viene la muerte
tan callando.»

Afortunadament l'immensa majoria del partit republicà no és partidaria de aquestes habilitats.

RESPOSTA A LA LLUNA

Satèlit nostre: á ia nova de que vol abandonar, responch, á fi d'evitarnos que n'fessi una com un cove, que 'l Sol que vosté coneix y que á tots ens ilumina, no és aquell que desatina y á Catalunya enfosqueix; que aquest s'ha fet tant petit que ni és Sol ni res semblant: és satèlit vergonyant d'un satèlit de Madrid, que va fent revolucions entorn de la Monarquia fins que, atret per ella, un dia hi caigui de genollons.

Pot estar, donchs, ben tranquila y anar fent la seva ruta gosant del Sol que disfruta, mentres l'altre, allà á la Vila, ens clavarà alguna arenga eloqüent com d'ordinari y s'menjarà al solidari, com qui s'menja una merenga, que és la consigna severa que han donat á n'aquest gat que s'ha introduit al Senat entrant per la gatona.

Veig que no és gens lerrouxista? y fa bé, que allò es Sant Boy. Renuncia á deixarnos, ¿oy? Donchs gracias y hasta la vista.

Per la Redacció.

PAU NYAP.

DOS FRACASSATS

—Amiguet: agafemnos fort! Encara ens queda una cama pera aguantarnos.

(Dib. de JUNCEDA.)

A partir del proxim número LA CAMPANA CATALANA sortirà cada dimecres

ÚLTIMAS NOVELATS

ACOMPANYANT A UN TURISTA
DEL ROSSELLÓ

Desde 'l cim del Tibidabo va dirme:
—¡Tonerra de Déu, y que gran s'és
feta la vostra vila! Pensi que se n'han
de tirar moltes de bombas per aterrarla.
Y, com volgué que li anés mostrant en
detall las últimas novetats de Barcelo-
na, em vaig prestar gustós a servirli de
cicerone.
Primera admiració de l'excursionista
perpinyanés: els sustentàculs dels focos
elèctrics del Passeig de Gràcia.

—Pas se comprén—va dirme—que si-
gueu amichs del progrés quan penjeu
l'electricitat a la f'reca!

Parada davant de la casa dels badalls,
prop del carrer d'Aragó. Anava a dirne
una de las sevas, però la boca se li obrí
desmesuradament y no li fou possible:
els badalls sou encomanadissos.

—Y ¿qué me 'n diheu d'aquest bon
mosso?—vaig preguntarli senyalantli
un urbano molt ben plantat.

—¿Es que no 'ls heu pagat?—me di-
gué.

—Per qué ho i regunten?

—Per la seva ressemblansa ab els in-
glesos.

—Ben pagats els tenim, aixís com al
sastre que 'ls ha vestit. ¿Vos agrada la
jupa vermella? La portan peia atraure
forasters.

—¿Es que 'ns haveu pres per bous?

Granvia amunt, vaig acompanyarlo a
veure l'emplament del monument de
en Robert.

—Poch hi veig més que reclams—va
dir fixantse en la tanca plena de grans
anuncis.

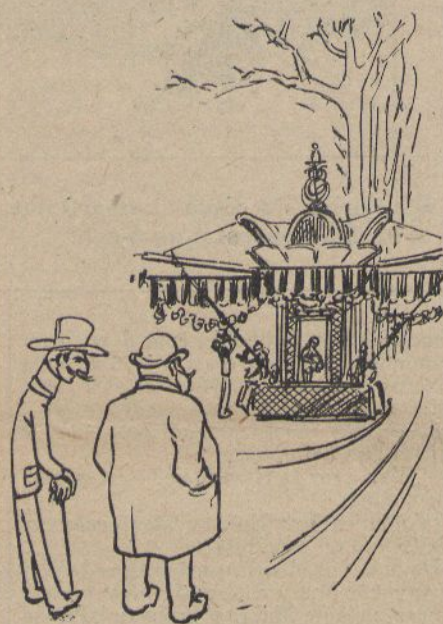
—No ho extranyeu: entre nosaltres
la gloria no és gloria sense una mica de
negoci.

En aquells moments passava en San-
llehy.

—¡El nostre arcalde! ¡Mireulo bé!
Resposta del turista:
—¿Sabeu que 'l trobo *presque* tan de-
coratiu com els de la jupa roja?
—Aquí tot procurem armonisarho.

Carrer de Pelay avall, el perpinyanés
restà embadalit davant del kiosko de
begudas de la Rambla de Canaletes.

—¿Qué representa aquest monument?
—va preguntar.

—La glorificació de l'aigua fresca.

—Tant mateix sou ben originals y ben
frescos—digué 'l perpinyanés.

Més avall trovarem a n'en Tobella ab
la seva brigada sanitaria dels arbres.

—El metje dels platans—li vaig dir.

—¿Curiós! ¿Y els hi pren el pols? ¿Y
els hi fa treure la llengua?

Arribarem al Pla de las Comedias, da-
vant del monument d'en Pitarra.

—¡Pobre senyor!—exclamá 'l turis-
ta.—¿Creyeu vos que posat allà dalt no
té rodaments de cap?

—Es un monument simbólich—li vaig
dir.—El creador del Teatre Catalá, en
vida va passar moltes angúnias, y com
estatua n'ha de passar també fent equi-
libris. Ja varen ferho expressament.

Després de donar una ullada al *Mun-
dial Palace*, que l'interessá molt, espe-
cialment quan li vaig dir que estava a
punt de donarshi un banquet vegetaliá,
compost exclusivament d'enciam y cos-
conillas, volgué que l'acompanyés a vi-
sitar la Reforma.

Se mostrá altament sorprés al veure
que no hi treballava ningú. Però jo vaig
ferli entendre que l'enderrocament de las
casas s'efectuava per dintre.

Passant per l'Argenteria, desemboca-
rem a la Plassa de l'Angel, plantantsens
davant dels ulls el rétol de la taberna
La Reforma.

—Aquí la teniu, l'única reforma real y
positiva que fins ara podem ensenyar als
forasters.

Y pera que 'n pogués guardar un recort
refrigerant, vaig convidarlo a pendre
una americana.

CICERONE.

TOCH DE MORTS

EN JOAN FASTENRATH

En Joan Fastenrath, un alemany nat
l'any 39, a Remscheid, prop de Busselordt
fou deixeble del poeta Pfarrus, y abandoná
la jurisprudencia per las bellas lletres ben
aviat.

Quan Garibaldi estava ferit y presoner a
Aspromonte, Fastenrath va felicitarlo ab
una poesia plena de sublimes vibracions, y
d'aixó s'en determiná un viatge seu a Italia,
y més tart, l'any 64, a Espanya.

Fastenrath va esdevenir en sa carrera un
entusiasta hispanófil, gran coneixedor y
apassionat de las lletres castellanas, que
eran las úniques que coneixia; mes, desde sa
vinguda a Barcelona ab motiu de l'Exposi-
ció Universal (l'any 88), fou un catalanófil
a ultransa.

Va traduhir divuyt poesias del venerable
Rubí y Ors, y l'any 90 publicá en alemany
un florilegi dels poetas catalans, que va
dedicar a la seva cunyada la poetisa Agna
Forstenheim. En el mateix any, la seva gen-
til esposa, Lluisa Goldmann, fou elegida
Reina de la Fes'a dels Jochs Florals de
Barcelona; y tan prendat va quedar el poe-
ta del Rhin de nostra festa de l' Llotja de
Mar, que va trasplantarla a Colonia, ab gran
esp'endor, al saló gótic del *Gürzenic*, hont
continúa celebrantse.

En tolas ocasions, com digué en Guimerá,
fou *l'amich més gran que té 'l nostre país
en terra alemanya*; y encara no fá un més,
al celebrar, una societat de Sabadell, un
homenatge a Mossén Jascinto Verdague: ab
motiu de la colocació del seu retrat a la sala
d'actes, el telegrama de Joan Fastenrath
fou de las més amatentas adhesions que 's
varen rebre.

Havía, a més, en Fastenrath, traduhit a
l'alemany la trilogia d'en Balaguer *Els Pi-
rineus*, y el poemet camperol d'en Masferrer
La vida al Camp.

Entre las sevas obras originals s'han d'es-
mentar *La Valhalla*, *Las Glorias d'Ale-
manya* y las *Cançons de guerra y de Victo-
ria*.

La figura d'en Fastenrath fará molta,
molta falta en las vinentas festas del Cin-
quantenari dels nostres Jochs Florals.

Catalunya ha perdut un bon amich.

E. P. D.

RICARD DE SUREDA.

REPICADA

Continúa ab un ardor digne de millor
causa la campanya iniciada pel
Cardenal contra 'l pressupost de cultu-
ra. No havent trobat eco en els esperits
imparcials y equilibrats, els quals veu-
hen ab disgust que 's tracti d'erigir la
religió en bandera de combat d'un par-
tit polítich, algunas associacions, nome-

LA VEU DELS ROTLLOS

—¿Sabeu las bombas per qué las tiran? Pera acabar d'aterrar als pobres.
(Dib. de NONELL.)

A partir del proxim número LA CAMPANA CATALANA sortirà cada dimecres

ACTUALITATS

El tren Renard. (Vegis l'article.)

(Fot. de BRANGULÍ.)

nadas catòliques, tractan de carregar l'atmosfera, exagerant las sevas estrilen-
cias.

Una d'elles no repara en calificar de atees las escuelas graduals que s'proposa establir l'Ajuntament, y en las quals s'hi ensenyarà l'catecisme un dia a la senmana. De manera que l'catecisme és calificat de ateo, ó no hi ha lògica al món.

Una altra protesta «enèrgicament» son sas paraules—contra el mencionado proyecto, y s'proposa apurar «todos los medios legales para combatirlo, aunque los socios de la misma tengan de derramar la sangre que circula por sus venas.»

Qualsevol será capàs de determinar quin és el medi legal, que exigeix la efusió de sanchi.

Jo no'n veig altre, com no sigui que, desesperats de l'inutilitat de la seva campanya, se donguin cegament un cop de puny al nas.

No sé fins a quin punt el Cardenal Cassanyas pot estar satisfet d'aquestas manifestacions extremosas y destarotadas que están tan lluny de la rahó y el bon sentit.

Per la seva forma d'expressió, i veritat que tenen certa similitut ab las manifestacions á que 'ns té acostumats l'extrema esquerra lerrouxista?

Y no és aixó ni será may lo que Barcelona vol, lo que Barcelona desitja y necessita. Apassionar els esperits en nom de l'intransigència equival á entebolir las claras corrents de la tolerancia, que són las úniques que reflectan la cultura d'un poble.

L'Ajuntament, sense distinció de fraccions, estén segurs que tindrà en compte aquesta necessitat de la vida moderna y que sabrà sostenir la seva idea, filla d'una honrada transacció y d'un noble esperit de concordia, sense temor á res ni á ningú.

La Corporació municipal, filla és del sufragi del poble, y el poble barceloní, á despit d'intrusions indegudas y de manifestacions cridaneras, és en sa immensa majoria partidari entusiasta de la cultura y la tolerancia.

BRIGADA SANITARIA MUNICIPAL
DELS ARBRES

Ja era hora de que algú se'n recordés dels arbres, d'aquests símbols de la llibertat dels pobles. L'abandono en que s'trobaven els de nostres passejers públics era ja tradicio-

nal entre nosaltres, fentse vulgar la frase «s'ha criat com els arbres de la Rambla»; tal era la falta de cuidados que s'prodigavan á n'aquests sers vivents, quin fullatje produheix ombra per atemperar els ardors del sol, fent que l'home pugui atravesar per llocs que d'altra manera li seria difícil si no fos sa benéfica influencia. Ademés, sens ells, fora impossible la vida, per ser, durant el dia, uns fabricants d'oxigeno y els transformadors de l'àcid carbònic de l'atmosfera; en una paraula, per ser els purificadors de l'aire que respirem.

A n'en Xavier Tobella estava reservat el paper de metge-cirurgia municipal dels ar-

bres; y á la secció de practicants que tan bé secundan las iniciativas, el d'operadors ó executors d'ellas. Fins la vestimenta ha tingut cuidado de que fos apropiada á l'objecte á que están destinats els sanitaris arborícoles de l'Ajuntament. Per aixó avuy LA CAMPANA CATALANA honra sas planas ab un clíx de l'incipient brigada sanitaria municipal dels arbres, en la que s'hi veu al Director de Jardins y Arbrat de l'Interior y als operadors en actitud de practicar el sanejament dels del Parch, després d'haverho fet ab els dels Passetjos de l'Aduana y Isabel II, ab els del Pla de Palacio y alguns dels pobles agregats.

Brigada sanitaria dels arbres. (Vegis l'article.)

(Fot. de BRANGULÍ.)

Primerament hi passen la rasqueta ampurdanesa pera fer caure l'escorsa seca, alberch dels ous d'hivern, que ab la eclosió de la primavera s'arasformen en cucas que s'menjan els brots tendres, pera acabar de metamorfosejarse en papallonas, quina missió és la de perpetuar l'especie, ponent els ous pera la primavera vinenta, y aixís sucesivament. Per aixó en Tobella persegueix l'ou d'hivern pera evitar l'insecte de primavera, y ab ell la papallona de tardor. No's contenta solament ab aixó, sinó que, després del descorsament, practica la desinfecció dels arbres que están corcats disolvent un dos per cent de lisol ab aigua pera ruixarlos. Y encara fa més: empastissa las feridas ab mástich, frega tots els recons ab guants de malla d'acer y ompla 'ls forats del corch ab ciment y grava ó ab trossos de mahó pera evitar el contacte de l'aire y deturar aixís la marxa de la putrefacció, després de ben netejats, rascantlos fins á trobar lo viu.

Bastará dir que á un arbre del Passeig d'Isabel II, al davant de Llotja, s'hi aparedaren 68 mahons y una munició de trossos, y s'hi esmersaren tres sachs de ciment pera poderlo posar en condició de salvament.

Més clar: es una operació quirúrgica per l'estil de l'orificació d'un caixal lo que disposa fer en Tobella als arbres de nostres passejers. De segur que entre 'ls grupos de badochs que s'ho contemplan se'n sentirán de totas; però es un fet cert y positiu que fins ara ningú s'havia atrevit á tant. Un cinturó per l'estil dels de bomber, provehit de corda, destretaleta y guants de malla, serveix pera protegirá l'obrer en son treballaeri.

Per totas aquestas rahons, felicitem al nou Director per sa forsa de voluntat en rompre la rutina ab sas profitosas innovacions, demostrant als ulls del públich que hi ha á Barcelona qui s'preocupa y no ignora 'ls progressos moderns y els aplica en benefici dels ciutadans. ¡Que 'ls arbres li paguin!

X.

EL TREN RENARD

Velshi aquí un tren de carril sense carrils, que va allá nont vol, per las carreteras y pels carrers de la ciutat, per més estrets y tortuosos que siguin. Sembla una persona entenimentada. Com no corra molt, no pert el mon de vista, y és de creure que no farà gaires desgracias. Aquestas se deixan, en tal cas, pels automòvils que semblan boigs furients.

Tota la gracia de l'invent consisteix en que cada wagó té 'l seu joch de moviment, com si diguessim la seva autonomia, relacionada, aixó sí, ab el motor principal.

El nom que porta, que és el del seu inventor, li escau molt bé. Renard, en francés, vol dir Guineu. Y el tren, per la seva vivesa, per la seva flexibilitat, pel seu cap petit (el motor), pel seu cos esvelt (els cotxes) y per la seva cua (el furgó de carga), ho sembla totalment una guineu graciosa, anguilejant y astuta.

Creyem que está destinat á fer un gran bé á n'els pobles distanciatas de las líneas férreas, en lo relatiu al transport de passatjers y mercaderías. Y fins tal vegada arribi á fer la competencia á alguns de nostres ferro-carrils, que, com tothom sab, no poden anar ni ab rodas.

J.

A partir del proxim número LA CAMPANA CATALANA sortirà cada dimecres

RIVALITAT

—No n tindrè may més, may més, de negrito. Veig que se 'l miran més a n'ell que a mi!

(Dib. de R. OPISSO.)

Els *Pireneistes francesos* han passat per Barcelona escampant simpaties y recullint-ne a dojo. Per tot arreu s'han vist finament obsequiats; y ells, per la seva part, han correspost a las atencions de qu' eran mereixedors ab cordials efusions, que segellan una vegada més la estreta germanor dels pobles d'ensà y enllà del Pirineu.

Entre els actes més importants que s'han celebrat, cal citar la conferencia ab projeccions de l'historiador perpinyanès Pere Vidal, les excursions a Montserrat y Sant Cugat del Vallès, l'apat del Tibidabo y la festa del Parch Güell.

Un dels excursionistes digué que agraïa als catalans l'agradosa *bombe* que 'ls hi han fet passar. *Bombe*, en aquest sentit, vol dir *plataeria*.

Aquestes bombes han de matar las altras.

ENTRE TOCH Y TOCH

TRETA D'ENAMORATS

Quan D. Joseph va enterarse de que la *Julita* tenia relacions d'amagatots ab'en Carlitos, li mogué un escàndol tal, que fins la bona de la portera pujà al segon pis, sorpresa d'aquella cridoria desusada.

—Filla desobedienta! Ahont s'és vist que una noya, filla de son pare y de sa mare (¡Deu la perdoni!) s'atreveixi a escoltar-se al primer ximple que li passa pel cap? Aquesta es l'educació que has après a *Lorito*, vull dir a Loreto? ¡Indigna! ¡Dolenta! ¡Mala filla!

Y entre mil disbarats, un darrer l'altre, aquell pare, cego, engegava un regitzell de paraules groixudas que anavan a caure damunt de la noya, la que s'estava arraulida en un recó de la sala, ab el cap caix y els ulls xops de llàgrimas. Els esbufechs d'aquell home enfutismat la feien estemordida.

—¡Ay del dia que jo sábiga que vas pel

carrer ab aquell pela-canyas! ¿Que s'ha cregut, el beneyt! ¡Cal ¿Casarse ab tu? No pot ser ni será, baldament el mon s'enfonzi. ¿Qui es aquell xicot? ¡Veyam! ¡Un gandull! ¡Un titella! que, després d'haver arruïnat al seus pares ab tota mena de disbauxas, un cop tot en orris ni s'ha dignat buscar-se una colocació pera reivindicar-se y no acabar d'aixafar ab el gasto a la familia! ¡Aixó no és un home! D'aquests tipos jo 'n dich barruts!

—Peró, papà... —somicà la noya entre sanglots y plors.

—¡Papà móscas! Prou! Lo que vol aquest bergant és casarse ab tu pera arregar la *moma* y viure ab l'esquena dreta. Ja la veig, jo, la jugada. ¡Peró no, no ho lograrà, que jo no he treballat pas tota la meua joventut pera que a la llarga, vingues un desvergonyit a aprofitarsen! Més m'estimaria que l teu marit sigues un modest obrer, sempre que fos un home honrat y amant del treball, y no un *corri tuti li mundi*!

Y, pera desfogarse de la sermonada, clavà tres cops de puny a la taula, que trontollà; s calà 'l casquet de gairell, y se n'anà, deixant-la que somiquejés.

Quan la *Julita* 's trobà sola, parà en sech de plorar, anà a l'escriptori del seu papà, y, trayent paper y carpeta d'un calaix, comensà a escriure las següents ratllas:

«Carlitos: El papà está furios perquè no tens colocació y malgastas lo teu y lo dels teus pares. Llogat a qualsevulga casa de comers: fes quelcom; perquè, de continuar en *vaga perpétua*, será del tot impossible 'l nostre casament. Adeu, carquinyolet meu. Teva, *Julita*».

Dugas horas mes tart, els ulls den Carlitos llegian aquestas ratllas. No cal dir l'impressió que li causaren. Rumià, rumià llarga estona; mes, refentse d'aquella sotragada, exclamà tot satisfet:

—Ja tinc la medecina pera curar el mal. D'aquí deu dias D. Josep veurà com el pretendent de la seva filla és un home que sab guanyarse la vida honradament.

Y del pensament al fet: en Carlos tocà alguns ressorts, un dels quals sonà ple d'armonia pera ell.

¿De qué direu que 's colocá, el pobre enamorat?

—De *guardia urbano*! ¡Lo que senten! Als pochos dias de rebuda la carta, aquell apassionat *jovincel*, demaná l'ingrés a la nova institució municipal, cosa que conseguí sense gaires esforços, puix el noy era bufonet, y ja se sab que la majoria dels d'aquest cos, són xicots que van a l'hora.

Quan D. Joseph vegé a n'en Carlitos en operacions y ab aquella capeta negra, vestit el cos de vermell, ab la lluentor del cap del casco y els botons platejats, quedà com qui veu visions. Y, com siga que gracias a certas influencias sigué destinat al carrer ahont vivia la *Julita*, alló fou pera 'l vell un *golpa*. Ell, que hauria volgut que 'l xicot hagués anat a viure a la quinta forca, a fi de que la noya se n'hagués oblidat per sempre mes, y li plantavan aquella figureta dolsa al davant dels bigotis!

—Nada, —s digué l'home, contrariat, —estich condemnat a sufrir *Carlitos* a totas horas. Y ¿qui li diu res, si presta servey davant de casa? A mes que 'l que desempeña és un cárrech honradíssim, y pot estalviar-me un disgust, cas que a qualsevol malvat li vingues l'acudit de posarme una bomba al replá de l'entrada. ¿Peró no n'hi podían posar un altre, de *Carlitos*... és a dir, un altre *urbano* ab mes... urbanitat que aquest?

Y, reflexionant, l'home 's mossegava els llavis de malícia, però en el fons estava content perquè veyia que a lo menos s'havia bellugat pera buscar-se *algo* pera viure. D. Joseph apreciava de cor als pares de 'n Carlos, y tenia fonda pena de veure que aquest, en lloch d'ajudarlos, se la campava per l'ombra: per aixó, quan vegé empleyat al noy, va sentir certa alegria, més que per ell, per aquella bona gent que purgavan el pecat d'haverlo estimat massa.

La noya no cal dir que també 'n tingué forsa goig de que 'l seu estimat sentés *plassa* de bon home y d'excelent treballador: aixís és que, de las cent parts, ja tenia guanyada la meitat de la partida. La *Julita* no estava prou satisfeta encara y buscà una estratagema pera arribar al terme de las sevas pretensions. Y ¿qué feu?

Senzillament. Un matí, comensà a cridar y a moure tal xivarri, que D. Joseph, extranyat, digué:

—¿Qué 't passa, noya? ¿Tas tornat boja? ¿Qué son aquestas quimeras?

—¡Ay, papà, si ho sapigués! ¡Ay, papà! —exclamava corrent com esperitada amunt y avall del pis.

—¿Qué és? A veure: explica' d'una vegada!

—No, no ho vull dir: no vull donarli un disgust: ¡de cap manera! —deya la noya posant-se a l'altura de la millor comedianta.

—¿Com s'entén? Parla d'un cop. És un deber que hi tens. Una filla ha de dir lo bo y lo dolent al pare... ¡Si que la pujariam dreta!

—¡Sí, que li haig de dir! —afegia, la noya, aparentant un gran dolor. — ¡Com que, hi va la nostra vida.

Sentir aixó 'l pare, y cáureli el casquet, tot fou hu.

—¡Acabém! —exclamà l'home, ja impatient. — ¡Conta la veritat de tot, desseguida... desseguida.

—Donchs... he sentit dos homes, a l'escala, que parlavan de bombas... d'esperar demà quan fos fosch... y ¡que sé jo!

—¡Deu de Deu! Volen matarnos!... ¡Estem perduts!... ¡Y ho farán!... ¡Es menester evitar aquesta desgracia!

—¿Com? —digué la noya obrint els ulls, esperant la resposta de son pare.

—Ja veurás com ho arreglo aviat, aixó. Avisa que vingui en Carlitos. Cuita, sens perdre temps!

No trigá ni deu minuts en comparéixer el xicot, fent el pagés; y, un cop manifestá que descobriria o evitaria la desgracia posant-se al peu de l'escala, demaná relacions ab la noya, que sense rezel li toren concedidas davant el tenor d'un atentat.

Diguin lo que vulguin: el remey radical pera evitar explosions és ficarse un urbano a casa, encara que sigui en calitat de gendre.

EMILI GRAELLS CASTELLS.

TEATRES

ROMEÀ. — Sessió popular gratuita del «Teatre Intim».

May al Romea hi havia passat tan triomfalment una ratxada tal, d'art per l'escenari y d'entusiasme per l'auditori, com aquest dia.

L'excelent idea de l'excelent Adrià Gual fou ben acollida, ben secundada y ben compresa. La *Campana Submergida* va sortir com may. Y fou escoltada y sentida potser també més que may y com may.

Deya en Gual que a l'art hi té dret tothom, y que per lo tant també n'hi tenen els po-

COMPTE JUST

—¿De quinís els vol? De 15 ó de ral?

—¿Quina diferencia hi há?

—Deu céntims.

(Dib. de FARRIOLS.)

A partir del proxim número LA CAMPANA CATALANA sortirà cada dimecres

bres. Y aquests han demostrat que no solament hi tenen dret sinó que n' són tant dignes y tant amants y entusiastes com el qui més.

Molt bé pel «Teatre Intim»!
La seva obra meritíssima és de necessària repetició.

Aiguas encantadas, drama en tres actes d'en J. Puig y Ferrer. — Ab gran sinceritat y ple domini de l'assumpte ofereix l'autor un cas de fanatisme col·lectiu. L'obra resulta francament ibseniana, y té d'aquell teatre l'intensitat y l'emoció. El progrés y la ciència pugnan ab la tradició, restant dolorosament atuhits per l'ignorància indignament explotada.

Presenta l drama escenas de conjunt d'un gran efecte, y alguns tipus trassats magistralment, com el d'en Pere Amat y el del pastor Romanill.

El Sr. Puig y Ferrer ha donat ab valentia un nou pas en avant en sa carrera de dramaturg. El públic intel·ligent va cridar-lo a l'escena al final de tots els actes.

L'execució bastant ajustada.

ELDORADO. — La gent per fi va decidir-se a omplir el teatre, anant a veure la comedia de Testoni *La Modella*, que té totes las seduccions: és aixurada, viva, graciosa, maliciosa, irònica. El segon acte, especialment es un acert.

L'execució digna de l'obra, sobre tot per part de la Dora Baldanello, que, ab la flexibilitat del seu talent y la riquesa de matisos, sentí plàssidament de cap-de-brot. Molt bé es portaren igualment la Sra. Boiesi y els Srs. Bratti y Pezzinga.

El públic sortí del teatre llepantsen els bigotis.

TEATRE NOU. — Al nostre modest entendre, *Santos e meigas* és una sarsuela de costums gallegas molt ben dialogada y molt millor que moltes de las del género chico que donan cop en els cartells.

Pot ser té en contra una certa precipitació en l'acció y, per falta d'habilitat escènica, certa inverossimilitut y vulgaritat en el procedir de la bruixa (personatge del que s'hauria pogut treure més partit); però té en favor seu, aquesta obreta del Sr. Linares Rivas, que l'enyor bisbe de Santiago de Galicia va cometre l'etzegallada d'excomunicarla, fentli ab aixó un reclam immens.

L'interpretació un poch faltada d'ensajos. No obstant, algunas parts molt bé.

TEATRE CÒMIC. — *El Secreto del Fakir*, malgrat las moltes decoracions novas, las moltes ballarinas y un gran dispendi de comparsaria, resulta, desgraciadament, una obreta del tot fluixa, per benevolent que se sigui.

Ni 'ls versos están bé.
Y aixó que, com deya un: tant poch que costa de no fer versos!

N. N. N.

MÚSICA

LICEU. — El quart Concert del «Associació Musical de Barcelona», ab l'orquestra dirigida pel Mtre. Mr. Croce Espinelli, fou un èxit.

La sinfonia en re menor, de Schumann, proporcionà al mestre francès la millor de las ovacions de la nit.

El programa, pera n' stre gust, ben triat, y la tercera part dedicada per complet a Berlioz, ab duas primeras audicions: la marxa dels pelegrins de *Harold à Italia*, y un trio d'ismaelitas de *L'Infancia de Crist*.

Bé per l'«Associació Musical».

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA. — *Vy darrer concert de la serie inaugural.* Ab l'orquestra den Nicolau, el pianista Viñes y l'«Orfeo Català», la nit va passar ben agradament.

De l'escena de la Consagració del *Parsifal* no se'n poden fer més que elogis, repartits per igual entre 'ls executants den Millet y els d'en Nicolau. Aixó malgrat aquell joch de campanas, del que hi hauria quelcom que dir.

En quant a n'en Viñes, s'ha de dir que reuneix totes las grans qualitats dels grans concertistas, digitació perfecta y ágil y una exquisida quadratura musical. El programa selecte de tota selecció. L'èxit immens, unànim y ben merescut.

Sr. Viñes: ¡per molts anys!

R. DE S.

LLIBRES

ALBUM I. — BOUFFLERS, KALIDASA. — Dos joves, E. de Riquer y M. P. Sandiumenge, inauguran ab aquest *album* una serie que promet ser un publicació exquisida destinada als paladars delicats. En aquest primer *album* en Sandiumenge ns dona una traducció — en un castellà que molts castellans para ells voldrien — de la deliciosa y atrevida noveleta *Alina, reina de Golconda*, de Boufflers, elegant escriptor francès del segle XVIII, del quin digué Rivarol que era «abat llibertí, militar filòsof, diplomàtic cansoner, emigrat patriota y republicà palacià».

L'Emili de Riquer dona á continuació la traducció — també en castellà — d'un fragment de *L'estació de las plujas*, poema del gran, de l'immortal poeta indi Kalidasa, que malgrat y ser anterior á l'era cristiana figura encara entre 'ls primers poetas que ha produhit l'humanitat. En versos vibrants y correctes ha lograt donar bon compte de la exuberant riquesa d'imatges de la poesia india.

Aquest *album*, hermosament presentat, va adornat ab reproduccions de dibuixos d'afamats dibuixants d'altras épocas.

RATA SABIA.

CRÓNICA RIMADA

Ja ha sortit el tren Renard; y, si he de parlar ab franquesa, me sembla que aquesta empresa s'ha despertat un xich tart.

Fa trenta anys (¡oh! ¡prou que 'ls fa!) que á Londres ja s'estilava; però, com tot progressava, Londres va dir: — ¡Renard? ¡Ca!

Es un cotxe cansoner, camina á doble petita. Per n'ab ell se necessita no tenir res més que fer.

Avuy, que tenim tranvia, automòvil, bicicleta, y globo, viatja en carreta resulta una anomalia.

Trepida que Deu me'n guart de pujarhi ni una estona! y és tal el mareig que dona que sembla que un va per mar.

Pels que correm pels carrers á peu, perquè és saludable, és un destorb infumable y resulta un perill més.

No més és bo 'l tren Renard, tocant á locomoció, pel que ha d'anà á la preso, perquè ab ell hi arriba tart.

EDUARD AULÉS.

L'altre dia en Maura va alsarse satisfet. Havía trobat una idea. Y va anunciarla dihent:

— Ara sí que acabo ab el terrorisme de Barcelona.

Y durant molt temps va fer gruar als que li demanaven explicacions. L'Amo Toni no feia més que respondrels: — Al Congrés ho diré: quan ho digui quedaren espalmats.

¡L'idea, la gran idea d'en Maura!

A l'últim la va exposar. Consisteix en

DIABOLICA

Un joch que per tot arreu
avuy dia 's creu que és nou;
y és més vell que l'anà á peu.

(Dib. de RAS.)

L'ÚLTIMA MISSIVA

— «Ante todo hay que hacer el partido: luego haremos la Revolución, cuando tengamos medios. Entretanto, mandad fondos. — Alejandro.»

(Dib. de NANCH.)

crear á Barcelona la Prefectura de policia, dotantla ab un sou de primera.

Ab lo qual el Governador quedarà descarregat de la penosa obligació de tenir que preocuparse de las bombas.

En Maura tenia rahó: si no ab el terro-

risme de Barcelona, procura acabar ab el terrorisme del governador.

Perqué és tant lo que se l'estima, que fá tot lo que d'ell depén pera evitarli malas digestions.

TRENCATS

Llegiu. — Obtindreu aliivi instantani y radical curació de vostres mals usant els moderns braguers de l'especialista Torrent. No molestan ni fan bolto, quedant enmotillats com un guant. Homes, dones y nois deuen usarlos. Contenció absoluta, curació prompta y comoditat immensa, s'obtenen ab tan maravillosos braguers. No comprar sense veure abans aquesta casa. **Unió, 13, botiga-Casa Torrent.**

LA PUBLICIDAD

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Barcelona: 1 pesseta cada edició

Fora: 4'50 pessetas trimestre

» 16 pessetas any

Dintre de Barcelona LA CAMPANA

CATALANA y La Publicidad passa-

das á domicili, 1'40 ptas. al mes.

LILIANA

Poema d'APELES MESTRES

Il·lustració de l'autor

Edició monumental. Preu: 15 pessetas

Als corresponsals de LA CAMPANA CATALANA se 'ls fa descompte.

E. BLY

GRABADOR de
La Campana Catalana

CLIXÉS PERA REVISTAS,
CATALECHS, ANUNCIS,
ETC.

Barbará, 35, pral.
BARCELONA

A partir del proxim número LA CAMPANA CATALANA sortirà cada dimecres

LA REFORMA INTERIOR.

De primer las vías, pero después l'ánima de la Ciutat: sols aixís serà interior.

(Dib. de SMITH.)

—D. Angel; —li dirán, a l'hora de l'apat,— acaba de estallar una bomba en tal ó cual punto.

—Esto es cosa del Prefecto,— responderá D. Angel sense separar els ulls del plat.

[Prefectamente!]

CANTAR

Aun dirás que no te estimo,
yo, el país, Centro tirano,
cuando yo te quiero hermano,
y tú á mí me quieres... primo.

El Duch dels Abruzzos anava á casarse ab una milionaria yankee. Y renunciava gustós á la successió de la corona, dat cas que algun dia li pogués correspondre.

¿Per qué? ¿Es que las escalas d'or no són bonas pera pujar al trono?

Y l'casament s'ha desgabellat per voluntat de la novia, que ha manifestat no estar disposta á cambiar de religió.

Protestant és, y protestant queda.

Protestant de que tenint tant pinyó se la volgués privar d'acaronar el somni d'arribar un dia á tutejarse ab las Majestats de la terra.

Dilluns li explicavan á un dels pirenistas que han vingut á Barcelona ab motiu del Congrés d'aquestas associacions, la bogeria per las sardanas que hi ha en la nostra ciutat.

Li digueren que hi havia ballador y balladora que entre l dissabte á la nit al «Fivaller», diumenge al matí al Globo Cautiu, á la tarda al Park Güell, y á la nit al Frontó Comtal s'havia tirat á

las camas la friolera de trenta-quatre ó trenta-sis sardanas.

El bon rossellonés respongué:

—Pas hi há tants de passos del Canigó á la mer, y nusotres no l'ase fariam semblant!

Rigurosament històrich.

Verdaderament, si aixó continúa, haurem de dir, plagiant al bon Maragall:

La sardana, compayns, es la dansa
més cara de solas, solas y talons!
Es la dansa d'un poble que avansa
tot fent tercerillas y dant saltiróns!

En l'última sessió de l'Ajuntament, en Durán proposá que s' nombressin metges de beneficencia especialistas pera diferents malalties.

•En tant ho creu necessari la Comissió de Governació,—digué un regidor,—

que fins nombrarém un metge especialista pera curar malalties d'arcales.

La veritat és que el Sr. Sanllehy va curarse sense metge. Bastá la mostassa que li van aplicar els republicans en forma de vot de censura y uns quants dias de repós, pera quedar curat de l'infecció maurista que va arregar el dia 10.

Ara cuidado ab las recaigudas, que són pitjor que las enfermetats.

Llegeixo:

«En Palacio se ha dado hoy un banquete al príncipe japonés Kuni.

«En el menú predominaron los platos de arroz.»

Es indubtable que l'arrós ha de tenir una gran influencia en lo referent al desenrotll de las bonas relacions internacionals, per alló que dihem els catalans:

«L'arrós fa l ventre gros.»

En Pi y Arsuaga va presentar una esmena al projecte d'Administració local reclamant el vot pera las donas.

Y va ser rebutjada.

Ab la particularitat de que sigueren els liberals els que ab més decisió varen votar en contra.

Es natural després de tot: á n'aquells legisladors tan virils, autors de la Lley de Jurisdiccions, res els fa més por que las faldillas... y las ungias de las finas mans femellas encrespadas.

De totas maneras, jo crech que las donas no hi perden res ab que se las hagi desatesas.

No podrán intervenir en dictar lleys pera l país, però la que més y la que menos fa la lley á casa seva.

NOTAS REALS

EL REY DE LAS PERSIANAS

Ab aquella lliçó dura
que als seus concellers doná,
deixá demostrat el Sha
que no és un rey de figura.

Que haurian de pendre exemple
tots els Shas de l'Occident,
és, constitucionalment,
una vritat com un temple.

Queda sentat, per lo tant,
no exagerant gens ni mica,
que aquell rey de nació xica
se mereix un Estat gran.

EL PRINCEP DELS PARASSOLS

Las revistas d'interés
de la Cort, un y altre día
ens han dut la fesomia
d'un xich, príncep japonés.

Com que la premsa may calla,
d'ell ne feya un gran bocado...

—¡Es un cosí del Mikado!

¡Un personatge de talla!...

¡Ay, Senyor! No sigui dit,
ó que s digui ab molt misteri:
(per ser fill d'un gran Imperi
es un príncep molt petit.)

PEPET DEL CARRIL.

SOLUCIÓ

á lo insertat en l'últim número

1. XARADAS-CANTARS: I. Di-nas-tia.
II. Fe-de-ra-ció: III. Re-pú-bli-ca.
2. ANAGRAMA: Penas-Pensa.
3. GEROGLIFICH: Per un punt se pert un hom.

CORRESPONDENCIA

E. P.: Creguim: penji la lira.—J. B. C.: Tindrà rahó, però vull, encara que sigui pera nostre ús exclusiu, la verdadera firma. Fassis cárrech de lo que podria passar en altrás cosas si no fessim aquesta exigencia.—Mr. Germain Lacai: Va bé. Però no s prodigui massa.—E. E., Poble Nou: Aquesta vegada, no.—B. S., Arenys de Mar: Anirà retocat.—P. C.: No está prou bé.—R. G.: Lo mateix li dich.—B. A.: No ns hi podem entretenir á fer traduccions.—M. V. R.: ¡Uy, uy, uy! Massa encárrechs!—J. B. T.: Miri: xaradas, logogrifos, tarjetas, acróstichs y domés, sino están molt bé es temp perdut. Fassis cárrech de que en el mes que portem de vida ja n'hem fet provisió per més d'un any. Als demés xaradistas, en general, lo mateix els dich.—P. P.: No están prou bé.—R. A.: Bueno.

GARIBALDI.

Tobella y Costa: Asalto, 45 - BARCELONA

A partir del proxím número LA CAMPANA CATALANA sortirá cada dimecres